

[Per Hækkerup.]

den form, støtten fik. Hvis det på længere sigt bliver nødvendigt at gennemføre støtteforanstaltninger, må de have en sådan karakter, at de bedrer erhvervets driftsøkonomi og fremmer eksporten. Når regeringen særlig har opmærksomheden rettet mod de for små brug, svarer også dette til socialdemokratiets opfattelse.

Forsyningen med boliger er stadig det svageste punkt i vort økonomiske og sociale liv. Det vigtigste er gennemførelsen af et stadig større byggeri. Det må derfor med en vis tilfredshed konstateres, at boligbyggeriet har været stigende og har nået en ny rekord med antagelig 30 000 færdigbyggede lejligheder i år. Gennemførelsen af en flerårig plan for statens støtte til boligbyggeriet har sikkert medvirket til dette gode resultat, og vi ser med tilfredshed på, at en sådan planmæssig politik fortsættes.

Det er ligeledes i overensstemmelse med socialdemokratiets program, at der fortsat gøres en indsats fra boligministeriets og byggeerhvervenes side for at rationalisere og billigøre boligbyggeriet som fremhævet i åbningstalen.

Nogle kortfattede bemærkninger i åbningstalen om huslejen har helt ubegrundet fået oppositionen til at vejre morgenluft. At regeringen overvejer husleje problemerne, er vel kun naturligt. Foreløbig har overvejelserne ført til, at forslag snarest fremsættes om visse forhøjelser af m²-tilskuddet for mindrebemidlede. I betragtning af det meget høje renteniveau og dets fordyrende virkning på lejeniveauet ved nybyggeri kan dette forslag kun hilses med tilfredshed af socialdemokratiet.

Dernæst meddeler regeringen, at den overvejer en revision af reglerne for modernisering af udlejningsejendomme. Det føler vi kan være i høj grad berettiget under henvisning til, at mange meget store lejeforhøjelser gennemføres i den gamle boligmasse med modernisering som begrundelse. Selvfølgelig er det rimeligt, at den gamle boligmasse moderniseres, men en sådan modernisering må ikke misbruges til urimelige lejeforhøjelser. Det er derfor på sin plads at overveje reglerne.

Det, man særlig har hæftet sig ved i åbningstalen, er ordene om, at regeringen overvejer, om lejen i den gamle og lejen

i den nye boligmasse kan bringes i passende forhold til boligens værdi. I en kommentar til disse overvejelser afviser det nordsjællandske venstreblad Frederiksborg Amts Avis, at dette kan ske ved en eller anden form for boligafgift. Bladet siger — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Der er kun én vej ud af boligmiseren: at man indstiller sig på, at boligen ligesom alle andre goder må have sin pris. Erfaringer fra andre lande viser den vej. Det belgiske eksempel med liberaliseringen af boligområdet burde danne skole også herhjemme.“

Denne kommentar kan kun forstås på én måde. Der ønskes fra dette blads side — og jeg er interesseret i at vide, om det dækker oppositionens synspunkter — frit slag for husejerne til at tage, hvad markedet kan byde dem.

En sådan politik skal man ikke vente socialdemokratiets tilslutning til. Vi har altid ment, og vi mener stadig, at så længe der hersker ekstraordinær knaphed på en så vigtig vare som boligen, bør der være kontrol med prisen. I vort arbejdsprogram siger vi herom:

„Så længe bolig mangelen er en realitet, må lejerbeskyttelsen opretholdes, ligesom det må sikres, at huslejeniveauet i den private boligmasse må stå i passende forhold til boligens brugsmæssige værdi og standard i øvrigt.“

Det er efter min opfattelse en formulering, der svarer ganske godt til den formulering, der findes i regeringens åbningstale. Jeg tror derfor, det er for tidligt for oppositionen og oppositionspresen at glæde sig.

I åbningstalens skatteafsnit lægger vi særlig vægt på, at arbejdet med en forenkling af personbeskatningen fortsættes. Linjen fra sidste års ligningslov må føres videre med en yderligere hævnning af grænsen for skattepligtens indtræden. Vi finder også en omlægning af arveafgiften påkrævet. Med fortrøstning ser vi hen til resultatet af de fortsatte undersøgelser af kildeskattens tekniske og administrative problemer. Vi føler os overbevist om, at de vil vise fordelene ved denne opkrævningsform, ganske særlig når skattebetalingen gøres definitiv. Det er velbekendt, at socialdemokratiet ønsker skattefradragssretten afskaffet, men at der ikke for tiden er politisk mulighed herfor.